

URBANISME

Les rehabilitacions integrals i els edificis nous, afectats per la mesura. PERE TORDERA

Barcelona i el Govern topen pel 30% a habitatge social

ARA
BARCELONA

La mesura de destinar el 30% dels nous edificis a habitatge social ha provocat una nova topada entre l'Ajuntament de Barcelona i la Generalitat. Després que el ple municipal aprovés la mesura al setembre, ara falta el vistiplau de la subcomissió d'urbanisme del Govern per poder-la aplicar. La subcomissió s'havia de fer ahir al matí, però la reunió es va suspendre després que la Generalitat, segons l'alcaldessa de Barcelona, Ada Colau, intentés "rebaixar" el text. Tot i això, el conseller de Territori i Sostenibilitat, Damià Calvet, va negar que el Govern vulgui "rebaixar" la mesura de l'Ajuntament i va respondre que la Generalitat defensa una modificació perquè es pugui aprovar el text a la subcomissió d'urbanisme i se'n garanteixi la "seguretat jurídica".

Colau va assegurar que és "urgent" que la mesura tiri endavant perquè, mentre això no passa, la ciutat perd habitatge social. L'alcaldessa va afegir que la subcomissió d'urbanisme no és el lloc per al "debat", que ja es va fer al ple municipal amb un "ampli consens". En declaracions recollides per l'ACN, Colau va acusar el PDECat i ERC de voler "rebaixar" el text des del Govern quan al setembre hi van votar a favor al ple. Per a l'alcaldessa és "inacceptable" i va explicar que des de l'1 d'octubre, quan es va validar l'acord del ple, a l'Ajuntament han entrat 234 llicències d'obra major –nous edificis o rehabilitacions– i 157 certificats d'aprofitament urbanístic –una mesura prèvia per a una futura llicència–. "Són ocasions perdudes que s'estan escapant del 30% d'habitatge assequible", va exclamar Colau.

En canvi, segons el conseller de Territori, el text que presenta el consistori "té una feblesa jurídica molt important" que podria implicar que es "tombi en la seva totalitat" si arriba als tribunals. Calvet va afirmar que l'aprovació definitiva de la norma a la subcomissió d'urbanisme no és un tràmit burocràtic, sinó que l'organisme ha "d'analitzar i debatre" la legalitat dels expedients. Colau va mostrar la seva esperança que la Generalitat "rectifiqui".

L'última polèmica entre la conselleria i l'Ajuntament havia sigut per l'aportació del Govern al Consorci de l'Habitatge. Precisament ahir el vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda, Pere Aragonès, va comunicar per carta a l'alcaldessa que el Consorci rebrà finalment els 9 milions –per part de la Generalitat– previstos per al 2018. —

ENTREVISTA

Lorena Zárate

PRESIDENTA DE LA COALICIÓ INTERNACIONAL DE L'HÀBITAT

“La gentrificació trasllada una tensió brutal a les perifèries”

ELENA FREIXA
BARCELONA

Fa 50 anys el sociòleg i filòsof Henri Lefebvre parlava per primer cop del dret a la ciutat. La vigència mig segle després és total i Lorena Zárate (La Plata, Argentina, 1971) el reivindica com un dret essencial en un món cada cop més urbà que planteja enormes reptes a les ciutats. Així ho explica en una conversa amb l'ARA de visita a Barcelona, on ahir va participar en el VI Congrés de la Taula d'Entitats del Tercer Sector.

Què s'ha d'entendre per dret a la ciutat?

Quan Lefebvre en parla per primer cop és des d'una crítica profunda a la ciutat que l'envolta i als riscos d'alienació que provoca en els habitants. El veu com un dret a transformar la societat transformant els espais on vivim, dret a participar en la presa de decisions.

I on som avui?

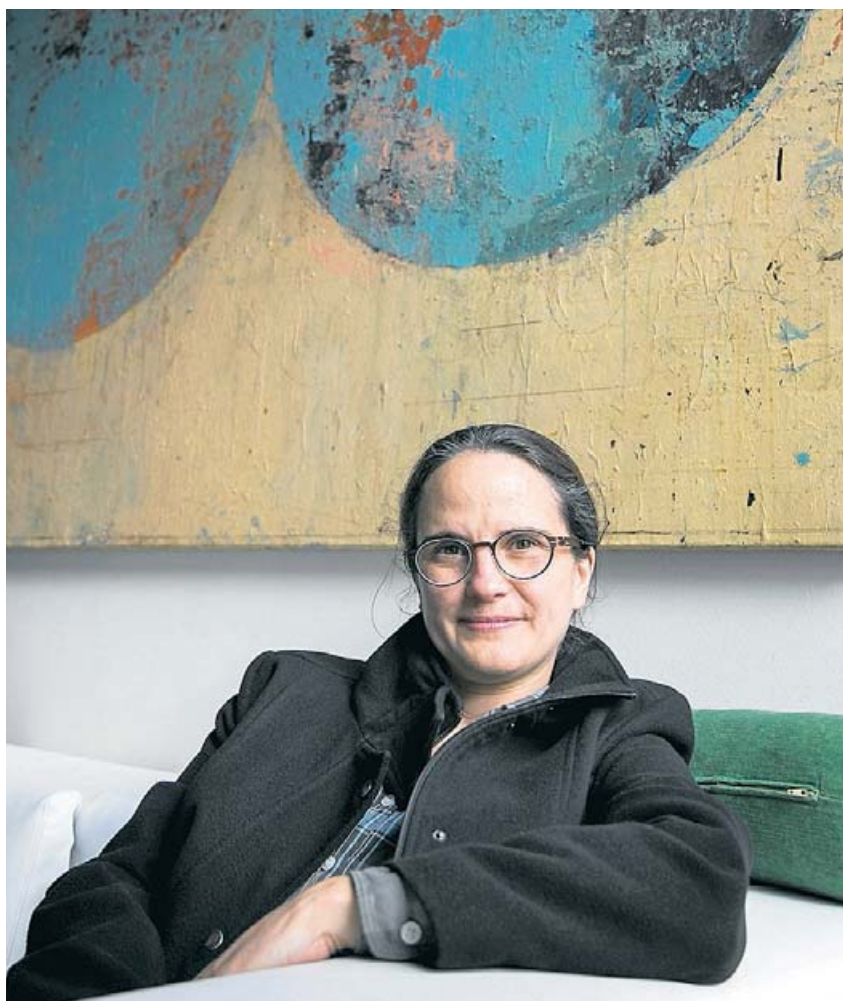
Els reptes són molts i semblants; alguns s'han fet més profunds i d'altres que ja es veien ara són més clars encara, com el repte mediambiental, perquè les ciutats són més grans i els impactes també creixen. El dret a la ciutat es va reformulant, però en bona part té a veure amb els espais públics i la funció de la terra i de la propietat a les ciutats. Per exemple, ara veiem l'especulació immobiliària i els pisos buits mentre falta habitatge per a la gent. Veiem ciutats per a l'especulació mentre es perd espai públic. Allà on no n'hi ha, la situació és crítica, i on n'hi havia molt, veiem com es privatitza.

Veiem com l'habitatge és el primer problema a Barcelona.

La realitat que tenim és que el problema no el resol el mercat perquè ja hem vist que no funciona com a tal: 50 milions de pisos buits a la Xina, uns 11 milions a Europa... Ja es parla de crisi habitacional a tot arreu per un motiu o altre. Hi ha una gran privatització del parc públic construït, se'n va deixar de fer i, a més, no s'han donat solucions, no s'ha protegit el llogater i ara tenim Airbnb i pisos turístics per tot arreu.

És la gentrificació que ja pateixen alguns barris.

És una combinació d'especulació local i, cada cop més, internacional. Són diners desvinculats d'institucions. Ja no tenim ni a qui reclamar perquè l'amo no és una persona, sinó un conglomerat d'interessos abstractes que està expulsant la gent. Això destrossa moltes vides i la xarxa social perquè mata no no-

CRISTINA CALDERER

més el que és físic –les cases o comerços de tota la vida–, sinó la vida als barris. Paral·lelament, generacions molt fortes a les perifèries on es desplaça la gent perquè són barris o municipalitats amb menys recursos i capacitats per resoldre l'habitatge o fer polítiques d'assistència al ciutadà.

Els municipis hauran de cooperar?

L'àmbit metropolità esdevé fonamental, tant a nivell físic i material amb les infraestructures i les connexions de transport i xarxes de serveis com des d'un punt de vista de desafiament social. A Mèxic hi ha una zona on la gent està fent 4 o 5 hores de trajecte per anar a treballar cada dia, i això té un impacte en el medi ambient i en l'economia durant l'estona que la gent no està productiva, en la salut i la vida familiar, però també en la seva involucració política: ¿a quina hora s'informarà, a quina hora votarà o opinarà d'alguna cosa si està explotat? Això és part, en una altra escala, de l'alienació i impacta en la qualitat de la societat que construïm.

Anem cap a un món cada vegada més urbà. Quins reptes planteja?

La taca humana al món ha crescut en els últims 25 o 30 anys fins a tres cops més que la població. L'impacte ambiental és brutal i avui la pres-

sió a les ciutats es concentra en dos llocs: els centres històrics, amb la gentrificació, i les zones periurbanes –la vora entre el límit visible de la ciutat i on comencen zones verdes, cultius o boscos–. Aquí s'estan patint unes tensions brutals.

Com ara quines?

Tensions no necessàriament vinculades a la necessitat d'habitatge: hi ha moltíssima especulació també de terres. A l'Argentina, per exemple, hi ha grans pressions de dues bandes: la urbana i la de l'expansió agrícola del cultiu de soja. Al mig, moviments que reivindiquen els cinturons verds, la qüestió de l'aigua i els aliments de proximitat.

Quin rol tenen les entitats del tercer sector en aquests reptes urbans?

Tenen un potencial enorme en dos nivells. Un és més profund perquè el futur del planeta té a veure amb posar les persones al centre, i això, que molts governs diuen perquè queda bé, és la raó de ser de les entitats. La segona dimensió és la pràctica, la de l'experiència acumulada: si pensem en les polítiques d'inclusió que s'estan duent a terme en ciutats a tot el món, la majoria van ser abans iniciatives ciutadanes, projectes d'autogestió, xarxes d'ajuda mútua. —